

Folket, repræsenteret ved dette Tings Flertal. Paa det personlige Omraade kunde vi have ydet Kongen al Bevægelsesfrihed. Omvendt fra det Partis Side, for hvilket det ærede Medlem fra Assens talte. Det var ikke et Ministerium Hage med 3 fra hver Side, der blev tilbudt, nej, det var en Chance maaske for et saadant Ministerium, men det beroede fuldstændigt paa Kongen. Det var en Fravigelse af, at det var dette Tings Flertal, der afgør Retningslinien. Det var en Indrømmelse af, at det kunde blive dette Tings Flertal, men det var en Fravigelse af dette Tings hævdvundne og stærkt fastholdte Princip, at det er dette Tings Flertal, der gør Udslaget.

Overfor dette blev der paa Forhandlingens sidste Dag af det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) paa de Radikales og Socialdemokratiets Vegne fremsat et Modforslag, om man vil kalde det saa, et Svar, der var yderligt imødekommende, og som tilbød Venstre fri Forhandling om, hvilken Person der skulde staa i Spidsen for et saadant Samlingsministerium — hvoraf Konsejlspræsidenten altsaa tilhørte et af dette Tings Flertalspartier —, fri Forhandling om denne Konsejlspræsidents Person, altsaa ogsaa om Hage, hvis denne Mand for øvrigt maatte være villig dertil. Da dette Forslag forelaa, rejste det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sig op og erklærede dette sidste Forslag sig op og erklærede dette sidste Forslag for lige saa uantageligt som det forrige, der forelaa. Dette staaar protokolleret, og det ærede Medlems egen Repræsentant i Protokolleringsudvalget, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), har været med dertil. Nogle Timer i Forvejen havde det ærede Medlem fra Ringkøbing ladet sit Partis sidste Forslag offentliggøre i Strid med, hvad der var vedtaget under Delegationsforhandlingerne, at intet maatte meddeles, før Forhandlingerne var afsluttede, før det var prøvet, om der kunde naas et Resultat. Han havde sendt Forslaget ud og derved betegnet det som et Ultimatum. Det sidste, yderst imødekommende Forslag, der blev stillet fra radikal-socialdemokratisk Side, blev uden Debat stemplet af det ærede Medlem fra Ringkøbing paa hans Partis Vegne som lige saa uantageligt som det foregaaende, og dermed var Forhandlingerne sprængte, dermed afbrødes de uden Mulighed for et Resultat. Det er den sande Fremstilling, og den vil ingen benægte, som har deltaget i Forhandlingerne, den fremgaar af Protokollen.

Nu antydede det ærede Medlem fra Assens, der altsaa ikke deltog i Forhandlingerne, at hvis man fra radikal Side havde grebet denne Chance, vilde man have kunnet naa til Enighed. Det var da mærkværdigt, at ikke det ærede Medlems Parti greb det sidste, yderst imødekommende Tilbud fra de Radikale og Socialdemokraterne, der erklærede sig rede til fuldkommen fri Forhandling med de andre Partier om, hvilken Person der skulde staa i Spidsen. Det havde været naturligt. I Stedet for afviste man dette Tilbud som lige saa uantageligt som det foregaaende og afbrød dermed videre Forhandling. Nu forstaar jeg nok, efter hvad der er kommet frem i Venstres Presse i de sidste Dage, hvad denne lille Antydning i det ærede Medlems Tale skal gøre godt for. Jeg forstaar det godt, ligesom jeg forstaar den lille Antydning om det ydmygende i Øsalget. Man forstaar godt en halvkvædet Vise. Jeg forstaar godt, hvad Meningen er, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem og hans Parti paa saa let en Maade slipper fra Ansvar for, at de sprængte Delegationsforhandlingerne. Hvis de ærede Medlemmer fortryder, hvad de har gjort, at de sprængte Forhandlingen, er der kun een Vej at gaa, og det er den, at disse Partier kommer som Partier og anmoder de andre Partier om en Genoptagelse af Forhandlingerne — (Afbrydelse). Ja, jeg kan ikke se nogen anden Vej — f. Eks. paa det Grundlag, som det ærede Medlem fra Assens anførte. Ellers er vi ude i det blaa. Man kan dog ikke mellem alvorlige Mennesker bære sig saaledes ad, at man fører 8 Dages yderst vigtige Forhandlinger, som saa afbrydes, og hele Landet bereder sig til Valgkampen, og saa kommer et enkelt Medlem af disse Partier og siger: Hør, vi glemte noget, som vi egentlig skulde have sagt, det og det var i Grunden vor Mening, og naar man saa kommer ud til Valgkampen, skal det hedde sig: Saadan og saadan har vi i Grunden ment. Nej, man maa gøre det om fra Bunden af. Det Parti, hvis Ordfører sprængte Forhandlingen, maa komme og sige: Det var ikke Meningen, der er sket en Misforstaaelse. Vil de andre Partier optage disse Forhandlinger paa ny, er vi rede dertil med det Udgangspunkt, der nu er antydet af det ærede Medlem fra Assens.

Men saa maatte Partiet ogsaa gøre et Tilbud med Hensyn til Vestindien, for Personspørgsmaalet var ikke det eneste, der under Delegationsforhandlingerne spillede en Rolle, det vestindiske Spørgsmaal